

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6815/2021
18.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Гордана Ракочевић, адвокат из ..., против туженог „Philip Morris Operations“ А.Д. из Ниша, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3033/20 од 16.12.2020. године, на седници одржаној 18.11.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3033/20 од 16.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П 5853/14 од 15.09.2020. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде штете за производну 2007. годину, износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од 25.12.2009. године до коначне исплате (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 76.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 3033/20 од 16.12.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П 5853/14 од 15.09.2020. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Апелациони суд у Нишу, решењем РЗ 155/21 од 28.10.2021. године, изјаснио се, да не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3033/20 од 16.12.2020. године.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5, а у вези члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 - УС), који се у конкретної ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 25.12.2009. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 400.000,00 динара, који износ тужилац потражује од туженог на име накнаде штете.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године) је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату на име накнаде штете у износу од 400.000,00 динара, као главни захтев, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основу одредбе члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**